

WYROK Z DNIA 30 SIERPNI 2006 R.
SNO 39/06

Przewodniczący: sędzia SN Marek Sokołowski.

Sędziowie SN: Wiesław Maciak (sprawozdawca), Jerzy Steckiewicz.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Apelacyjnego oraz protokolanta, po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2006 r. sprawy sędziego Sądu Okręgowego w związku z odwołaniami Krajowej Rady Sądownictwa oraz Ministra Sprawiedliwości na niekorzyść obwinionego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 kwietnia 2006 r., sygn. akt (...)

zmienił zaskarżony wyrok w pkt. III w ten sposób, że w miejsce wymierzonej obwinionemu kary upomnienia – wymierzył karę dyscyplinarną nagany, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu sprawy sędziego Sądu Okręgowego, obwinionego o to, że:

I. „Zaniechał zawiadomienia Prezesa Sądu Okręgowego o zamiarze kandydowania w wyborach parlamentarnych w 2005 r., przez co uniemożliwił Prezesowi zajęcie w tej kwestii stanowiska stosownie do wymogów art. 86 § 4 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.);

II. Naruszył przepis art. 98 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych przez wystąpienie o udzielenie bezpłatnego urlopu na czas trwania kampanii wyborczej dopiero dnia 21 września 2005 r.”, wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2006 r., sygn. akt ASD (...) obwinionego sędziego sądu Okręgowego uznał winnym popełnienia przewinienia służbowego opisanego w punkcie I i za to, na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cytowanej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., wymierzył mu karę upomnienia, zaś uznając czyn zarzucany obwinionemu w punkcie II za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, na podstawie art. 109 § 5 powołanej wyżej ustawy, odstąpił od wymierzenia mu kary. Odwołania od tego orzeczenia na niekorzyść obwinionego sędziego wniosła Krajowa Rada Sądownictwa oraz Minister Sprawiedliwości.

W środku odwoławczym Krajowej Rady Sądownictwa zarzucono zaskarżonemu wyrokowi „... niewspółmierność (łagodność) orzeczonej kary dyscyplinarnej

upomnienia – w stosunku do społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu w pkt. 3 wyroku przewinienia dyscyplinarnego”. Podnosząc powyższy zarzut Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu sędziemu, na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Natomiast w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

„– obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 109 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez uznanie, że zarzucane obwinionemu w punkcie II wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przewinienie dyscyplinarne, stanowi przypadek mniejszej wagi,

– rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej upomnienia – w stosunku do pierwszego z przypisanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych oraz w konsekwencji obraży art. 109 § 5 u.s.p. odstąpienie od wymierzenia obwinionemu kary w zakresie drugiego z przypisanych przewinień dyscyplinarnych”.

Podnosząc przytoczone zarzuty Minister Sprawiedliwości wniósł w odwołaniu „... o zmianę wyroku poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu sędziemu za przypisane przewinienia na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu”.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Trafnie i zasadnie w obydwu odwołaniach, wnosząc o wymierzenie obwinionemu znacznie surowszych kar dyscyplinarnych podniesiono, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uzasadniając w zaskarżonym wyroku orzeczoną wobec sędziego Sądu Okręgowego karę, uczynił to w sposób bardzo lakoniczny i ogólnikowy, przywołując jedynie argument, że wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy. Ponadto w środkach odwoławczych obydwu skarżących słusznie też wskazano, że przy wymiarze obwinionemu kary Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił jego wcześniejszej karalności dyscyplinarnej za przewinienie podobnego rodzaju.

Istotnie bowiem, sędzia Sądu Okręgowego wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 marca 2003 r., w sprawie sygn. akt (...), został uznany winnym popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 w zw. 86 § 2 i 4 u.s.p. i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną upomnienia, a powyższe orzeczenie zostało

utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt SNO 38/03 [k. 122 – sprawy sygn. ASD (...)].

Należy więc, wobec niekwestionowanych przez skarżących ustaleń faktycznych, zgodzić się z prezentowaną w obydwu odwołaniach tezą, że orzeczona wobec obwinionego sędziego kara dyscyplinarna jest rażąco niewspółmierna wobec stopnia zawinienia obwinionego i nie odpowiada wadze przypisanych mu przewinień. W ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego uwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji uprzedniej karalności obwinionego za przewinienie dyscyplinarne o podobnym charakterze powinno skutkować wymierzeniem mu kary surowszej, niż najłagodniejsza z rejestru kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 109 u.s.p., jednak zarówno kara proponowana w odwołaniu Krajowej Rady Sądownictwa przeniesienia na inne miejsce służbowe, jak i złożenia sędziego z urzędu, wnioskowana przez Ministra Sprawiedliwości, są karami zbyt surowymi w odniesieniu do stopnia zawinienia obwinionego.

W ocenie stopnia zawinienia obwinionego oraz szkodliwości przypisanych mu czynów dla dobra służby i, w ujęciu szerszym, wymiaru sprawiedliwości, nie może ująć z pola widzenia fakt, że obowiązek zawiadomienia prezesa właściwego sądu o „zamiarze podjęcia innego zajęcia”, określony w art. 86 § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, nie jest ściśle określony, w jakim terminie i z jakim wyprzedzeniem to zawiadomienie musi być dokonane (co trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku), a według „Komentarza do Prawa o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa” – Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2002, s. 247 i przyjętej przez sądy dyscyplinarne praktyki, jedyne dobre obyczaje nakazują zachowanie takiego terminu, aby przy normalnym toku czynności organ mógł wyrazić sprzeciw jeszcze przed podjęciem działalności.

Nie ulega wątpliwości, że zawiadomienia zawartego w piśmie obwinionego z dnia 19 września 2005 r. nie można uznać za zawiadomienie o „zamiarze kandydowania”, gdyż była to już w zasadzie informacja o kandydowaniu. Jednak fakt, że obwiniony sędzia złożył takie pismo informujące prezesa sądu jeszcze przed wyborami, w ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, obniża szkodliwość przypisanego mu czynu i nie może być rozpatrywane w kategorii czynów, które powinny skutkować wymierzeniem mu najsurowszych kar. Kandydowanie do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przez obwinionego nie jest też czynnością przynoszącą ujmę sprawowanej przez niego funkcji, a nie powiadomienie prezesa sądu w odpowiednim terminie o „zamiarze podjęcia innego zajęcia”, jest przewinieniem o charakterze formalnym i pomimo uprzedniej karalności za podobny czyn, nie można oceniać postawy obwinionego w kategorii najcięższych przewinień uchybiających godności sędziego i zasadom etyki zawodowej. Z tych też względów Sąd Najwyższy –

Sąd Dyscyplinarny uznał, że odpowiednią do dotychczasowej postawy obwinionego sędziego i jego stopnia zawinienia karą będzie następna w rejestrze określonym w art. 109 § 1 u.s.p. kara nagany.

Nie można też w ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego zgodzić się z wywiedzioną jedynie w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości tezą, że „... brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia przyjętej konstrukcji przewinienia mniejszej wagi”, bowiem Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 5 – 6) w sposób rzeczowy i mający oparcie w materiale dowodowym sprawy wykazał, że zarzucane obwinionemu przewinienie służbowe z art. 98 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, stanowi czyn mniejszej wagi w rozumieniu art. 109 § 5 cyt. ustawy, co uzasadniało odstąpienie od wymierzenia kary i ocenę tę w pełni akceptuje Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny jako instancja odwoławcza.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.